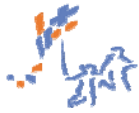

Juridisch bulletin

Rechtspraak 2008

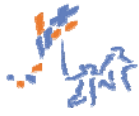
Inhoud

1	<i>Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen</i>	3
2	<i>Grondwettelijk Hof</i>	4
2.1	Arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 februari 2008 (Artikel 42, § 1, KBW – Gelijkmatic verdeelde huisvesting – Bepaling van de rang – Het ontbreken van een specifieke wettelijke bepaling vormt een inbreuk op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)	4
2.2	Arrest van het Grondwettelijk Hof van 30 oktober 2008 (Artikel 42 bis, 1e lid KBW – Rechtgevende kinderen van niet-uitkeringsgerechtigde volledig werklozen – Uitsluiting van het recht op de kinderbijslagtoeslag – Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet – Schending van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen in New York op 20 november 2008)	5
3	<i>Hof van Cassatie</i>	7
3.1	Arrest van het Hof van Cassatie van 18 februari 2008, K.9 vs. FJ, nr. S.07.0041F.(Artikel 56bis, § 2, tweede lid, KBW – begrip feitelijk gezin – wettelijke samenwoningsovereenkomst – bijdrage tot de gezinslasten – verlies van het recht op verhoogde wezenbijslag van artikel 50bis, KBW)	7
4	<i>Arbeidshoven</i>	8
4.1	Arrest van het Arbeidshof van Bergen dd. 8 februari 2007, RKW vs. V.E. en A.M., R.G. 18.937, Onuitgegeven (Artikel 70 bis KBW – Verandering van bijslagtrekkende – Uitwerking)	8
4.2	Arrest van het Arbeidshof van Bergen dd. 11 oktober 2007, RKW vs. H.D., R.G. 17.361, Onuitgegeven (Artikel 56 bis, § 1, KBW – Wezen – Verhoogde schaal – Nieuw huwelijk van de overlevende ouder)	8
5	<i>Arbeidsrechtbanken</i>	10
5.1	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel dd. 3 augustus 2007, A.B. vs. RKW, AR 11728/06, Onuitgegeven (Artikel 1 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – Asielzoeker – Verblijf in een opvangcentrum – Sociale bijstand – Last van het kind)	10
5.2	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Bergen dd. 5 september 2007, J. A. vs. KBF 2, AR 07/18.201/A (Artikel 1410, §§ 4 en 5 Gerechtelijk Wetboek – Terugvordering van kinderbijslag – Uitvoerbare titel)	10
5.3	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik dd. 4 december 2007, RKW vs. M.R., AR 366.735, Onuitgegeven (Artikel 2, § 1 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – Geen verblijfsvergunning)	11
5.4	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 24 juni 2008, K.K. en B.W. vs. K.3, A.R. 373.754 – 373.755 (Artikel 69 KBW – bijslagtrekkende in illegaal verblijf)	11
5.5	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel dd. 18 juli 2008, N.D. t./K.13, AR nr. 79433/91 (Terugvordering van een onverschuldigde betaling – leer van de ‘eerbiediging van de gewettigde verwachting’)	12
5.6	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brugge dd. 10 september 2008, S. en V. vs. RKW, AR 07/131.904/A, Onuitgegeven (Rechtsplegingsvergoeding)	12
6	<i>Andere</i>	14

1 Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

/

2 Grondwettelijk Hof

2.1 Arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 februari 2008 (Artikel 42, § 1, KBW – Gelijkmatig verdeelde huisvesting – Bepaling van de rang – Het ontbreken van een specifieke wettelijke bepaling vormt een inbreuk op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)

[Arrest nr. 23/2008](#)

In deze zaak, aanhangig gemaakt voor de Arbeidsrechtbank van Brussel, betwisten de eisers het feit dat hun gemeenschappelijk kind, het vierde kind van de heer V.C., beschouwd wordt als rang 1 terwijl de heer V.C. rechthebbende is voor zijn vier kinderen en op gedeelde wijze de hoede kreeg over zijn drie oudste kinderen uit een vorig huwelijk.

De rechtbank tegen de beslissing waarvan het ingestelde rechtsmiddel is gericht, stelt de vraag of artikel 42, § 1, KBW een inbreuk vormt op de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet wanneer het verplicht een keuze te maken tussen de ouders om een bijslagtrekkende aan te duiden en, wanneer er verschillende zijn, hen oplegt dezelfde hoofdverblijfplaats te hebben en echtgenoten te zijn of een feitelijk gezin te vormen. Deze bepaling heeft namelijk als gevolg dat voor de vader die rechthebbende is maar geen bijslagtrekkende, bij het bepalen van de rang van een kind uit een tweede huwelijk geen rekening wordt gehouden met de kinderen uit zijn vorig huwelijk die hij met gelijkmatige verdeling huisvest, terwijl dit wel het geval is met de andere ouder.

In het toegelichte arrest herinnert het Grondwettelijk Hof eraan dat kinderbijslag bedoeld is om bij te dragen in de kosten van onderhoud en opvoeding van de kinderen, dat het begrip rang binnen het gezin en het overeenkomstige progressieve karakter van de bedragen van de uitgekeerde bijslag gewettigd zijn door de last die het kind voor het gezin vormt, en dat de groepering bedoeld is om met deze bijkomende last rekening te houden, en daarbij te voorkomen dat de rang van kinderen uit een eventuele latere relatie wordt gecumuleerd in geval van scheiding van de ouders.

Het Hof preciseert dat artikel 69 en niet artikel 42, KBW de aanwijzing van de bijslagtrekkende regelt, meer bepaald wanneer het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend. Het Hof wijst erop dat het gezamenlijk uitgeoefend ouderlijk gezag echter niet noodzakelijk gelijkmatig verdeelde huisvesting impliceert die de huidige wetgever (wet van 18 juli 2006) in geval van scheiding van de ouders voorstaat.

Het Hof benadrukt dat de last van kinderen in het geval van gelijkmatig verdeelde huisvesting gedragen wordt door beide ouders op gelijke wijze, met als gevolg dat het toekenningsstelsel van de kinderbijslag, dat de werkelijke last van het kind in het gezin beoogt te compenseren, in principe met een dergelijke situatie rekening zou moeten houden. Op basis van artikel 42, § 1, tweede en derde lid, KBW wordt echter enkel rekening gehouden met kinderen uit een eerste huwelijk van de bijslagtrekkende voor het bepalen van de rang van een kind uit een tweede huwelijk. Deze bepaling verhindert dus dat de gescheiden ouder die geen bijslagtrekkende is en die zijn kinderen op gelijkmatig verdeelde wijze huisvest de hoedanigheid van bijslagtrekkende krijgt, en dat dus rekening gehouden wordt met kinderen uit zijn vorig huwelijk voor het bepalen van de rang van de kinderen uit een tweede huwelijk.

Het Hof is van mening dat de verschillende behandeling van rechtgevende kinderen voor het bepalen van hun rang in het gezin door alleen rond de bijslagtrekkende ouder te groeperen, niet redelijk verantwoord is. Ook al vindt het Hof het gewettigd dat de wetgever wil vermijden dat alle kinderen van gescheiden ouders hoge bedragen aan kinderbijslag cumuleren, het past niet enerzijds te erkennen dat voorrang gegeven moet worden aan gelijkmatig verdeelde huisvesting (wet van 18 juli 2006), maar daarbij anderzijds niet de hoedanigheid van bijslagtrekkende – minstens gedeeltelijk – toe te kennen aan beide gescheiden ouders.

Het arrest eindigt met de opmerking dat het onverantwoorde verschil in behandeling dat de eisers aanklagen niet zijn oorsprong vindt in artikel 42, KBW, maar in het ontbreken van een wetgevende bepaling die specifiek die materie regelt.

Het Grondwettelijk Hof beslist dus dat niet artikel 42, § 1, KBW een inbreuk vormt op de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, maar dat het **ontbreken van een wetgevende bepaling** die het mogelijk maakt voor het bepalen van de rang van kinderen rekening te houden met de last die de ouders werkelijk dragen voor de huisvesting en de opvoeding van hun kinderen uit een vorig huwelijk, wanneer die kinderen op gelijkmatig verdeelde wijze door de ouders worden gehuisvest, een **inbreuk vormt op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet**.

2.2 **Arrest van het Grondwettelijk Hof van 30 oktober 2008** (Artikel 42 bis, 1e lid KBW – Rechtgevende kinderen van niet-uitkeringsgerechtigde volledig werklozen – Uitsluiting van het recht op de kinderbijslagtoeslag – Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet – Schending van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen in New York op 20 november 2008)

In deze zaak, hangende bij het Arbeidshof van Luik, moest het Grondwettelijk Hof nagaan of artikel 42bis, 1e lid KBW, op zich of gelezen in samenhang met het Verdrag inzake de rechten van het kind, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat het rechtgevende kinderen van uitkeringsgerechtigde volledig werklozen en van niet-uitkeringsgerechtigde volledig werklozen, verschillend behandelt. Die bepaling geeft namelijk alleen de eesten recht op een toeslag bij de kinderbijslag vanaf de zevende maand werkloosheid.

De [prejudiciële vraag](#) betreft dus de mogelijk door artikel 42 bis, 1e lid ingestelde discriminatie tussen rechtgevende kinderen.

Het Hof herinnert er in zijn arrest eerst en vooral aan dat de kinderbijslag bedoeld is om de bijkomende last veroorzaakt door gezinsuitbreiding, gedeeltelijk te compenseren.

Het wijst er vervolgens op dat de algemene kinderbijslagregeling (basiskinderbijslag) een verzekeringsregeling is, wat met zich brengt dat de bestaansmiddelen van de gerechtigden geen weerslag hebben op het recht op kinderbijslag.

Het stelt verder dat er op de algemene regeling evenwel een correctie bestaat voor bepaalde categorieën van rechthebbenden die als sociaal-economisch achtergesteld beschouwd worden, onder meer voor uitkeringsgerechtigde volledig werklozen, aan wie artikel 42 bis KBW een kinderbijslagtoeslag toekent.

Het Hof oordeelt dus dat, gelet op de bestaansredenen van de kinderbijslag (verzekeringsregeling) en op het specifieke doel van het recht op de toeslag, niets kan verantwoorden dat rechtgevendende kinderen van niet-uitkeringsgerechtigde volledig werklozen de toeslag niet ontvangen waar rechtgevendende kinderen van uitkeringsgerechtigde werklozen wel recht op hebben.

Het Hof oordeelt namelijk dat een niet-uitkeringsgerechtigde werkloze net als een uitkeringsgerechtigde volledig werkloze geconfronteerd wordt met de moeilijkheid om met beperkte middelen het hoofd te bieden aan de toegenomen lasten door gezinsuitbreiding en dat het ontbreken van de werkloosheidsuitkering de financiële situatie van het gezin waartoe een kind van een niet-uitkeringsgerechtigde werkloze behoort, op zich nog kritieker maakt. A fortiori is daarom volgens het Hof de toekenning van de toeslag voor die kinderen verantwoord.

Het Hof stelt ten slotte dat artikel 42 bis, 1e lid KBW ook artikel 2 van het Verdrag inzake de rechten van het kind schendt omdat het een discriminatie instelt tussen rechtgevendende kinderen op basis van de rechtspositie (al dan niet uitkeringsgerechtigde volledig werkloze) van hun ouders.

Het Hof stelt daarom in zijn arrest dat artikel 42 bis, 1e lid KBW de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

3 Hof van Cassatie

3.1 Arrest van het Hof van Cassatie van 18 februari 2008, K.9 vs. FJ, nr. S.07.0041F. (Artikel 56bis, § 2, tweede lid, KBW – begrip feitelijk gezin – wettelijke samenwoningsovereenkomst – bijdrage tot de gezinslasten – verlies van het recht op verhoogde wezenbijslag van artikel 50bis, KBW)

Artikel 56bis, § 2, eerste lid van de Kinderbijslagwet bepaalt dat wezenbijslag wordt verleend tegen de schaal bepaald in artikel 40 als de overlevende vader of moeder een huwelijk aangaat of een feitelijk gezin vormt met een persoon die geen bloed- of aanverwant is tot en met de derde graad. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt dat het samenwonen van de overlevende ouder met een persoon die geen bloed- of aanverwant is tot en met de derde graad, bedoeld in de vorige paragraaf, doet vermoeden dat er sprake is van een feitelijk gezin tot bewijs van het tegendeel.

Het kinderbijslagfonds had de moeder van het kind met een brief van 20 januari 2005 zijn beslissing meegedeeld om geen verhoogde wezenbijslag meer toe te kennen vanaf 1 november 2004, omdat zij gedomicilieerd was bij een persoon die geen bloed- of aanverwant was tot en met de derde graad en dus verondersteld werd een feitelijk gezin te vormen.

Het nieuwe koppel dat de moeder had gevormd was overigens verbonden door een wettelijke samenwoningsovereenkomst.

In zijn uitspraak over het verzoekschrift van de betrokkene, dat als reden opgaf dat haar partner geen inkomen had of sociale bijstand kreeg, bevestigde de Arbeidsrechtbank van Namen de beslissing van het kinderbijslagfonds omdat het samenwonen onder hetzelfde dak niet betwist was, het vermoeden van een feitelijk gezin dus van toepassing was en er geen recht meer was op verhoogde wezenbijslag.

Met zijn arrest van 22 januari 2007 herstelde het Arbeidshof van Luik het recht op verhoogde wezenbijslag omdat dat de betrokkene in voldoende mate aantoonde dat haar partner over de betwiste periode niet over bestaansmiddelen beschikte die enige hulp in de gezinslasten hadden kunnen vormen.

Het [Hof van Cassatie](#) brengt in herinnering dat het feitelijk gezin in de zin van artikel 56bis, KBW moet begrepen worden als het samenwonen van twee personen die noch echtgenoten zijn, noch bloed- of aanverwanten tot en met de derde graad, en die de gezinskwesties in onderling akkoord en volledig of ten minste hoofdzakelijk regelen door het samenvoegen, al is het maar gedeeltelijk, van hun respectieve financiële en andere middelen.

Dat een van de samenwonenden geen inkomsten heeft sluit het bestaan van een feitelijk gezin niet uit.

Het Hof van Cassatie beslist dat de interpretatie van het Arbeidshof, die geen rekening houdt met alle niet financiële bijdragen in de gezinslasten, een inbreuk vormt op het vermelde begrip feitelijk gezin van artikel 56, § 2, tweede lid van de Kinderbijslagwet.

4 Arbeidshoven

4.1 Arrest van het Arbeidshof van Bergen dd. 8 februari 2007, RKW vs. V.E. en A.M., R.G. 18.937, Onuitgegeven (Artikel 70 bis KBW – Verandering van bijslagtrekkende – Uitwerking)

De heer V.E en mevrouw A.M. die sinds 1991 gescheiden zijn, hebben samen een kind.

Op 10 juni 1999 vroeg de heer V.E. de Arbeidsrechtbank van Charleroi dat de kinderbijslag voor het kind aan hem betaald zou worden omdat het kind hoofdzakelijk bij hem woont en hij het opvoedt.

In een vonnis van 2 juni 1999 wees de Arbeidsrechtbank van Charleroi de heer V.E. aan als de bijslagtrekkende vanaf 1 juli 1998.

De RKW ging daartegen in beroep, argumenterend dat een verandering van bijslagtrekkende maar ten vroegste uitwerking kan hebben vanaf de eerste dag van de maand na die waarin de kennisgeving van het vonnis naar de instelling die de kinderbijslag moet betalen gestuurd is.

Het [Arbeidshof](#) wijst erop dat volgens artikel 70bis KBW een verandering van bijslagtrekkende als bedoeld in de artikelen 69 en 70 KBW, die zich voordoet in de loop van een maand, altijd uitwerking heeft vanaf de eerste dag van de maand na die waarin de verandering plaatsvond.

Het Hof oordeelt dus dat de verandering van bijslagtrekkende, bekrachtigd door een rechterlijke beslissing, in de zin van artikel 70bis KBW maar plaatsvindt op het ogenblik van de kennisgeving van die beslissing aan de bevoegde instelling. Het stelt verder dat de kinderbijslag conform de wet aan de moeder, de vorige bijslagtrekkende, betaald is zolang de rechterlijke beslissing niet tegenstelbaar was aan de RKW.

Het Hof beslist dus dat het vonnis van 2 juni 1999, waarvan kennisgeving gedaan is op 11 juni 1999, herzien moet worden, en oordeelt dat de verandering van bijslagtrekkende uitwerking heeft vanaf **1 juli 1999**.

4.2 Arrest van het Arbeidshof van Bergen dd. 11 oktober 2007, RKW vs. H.D., R.G. 17.361, Onuitgegeven (Artikel 56 bis, § 1, KBW – Wezen – Verhoogde schaal – Nieuw huwelijk van de overlevende ouder)

Mevrouw H.D. ontvangt verhoogde kinderbijslag voor wezen voor haar twee kinderen na het overlijden van haar echtgenoot op 17 april 1988. Ze hertrouwt op 27 juli 1997.

Op 16 januari 1998 vraagt de RKW aan mevrouw H.D. de terugbetaling van de bedragen ontvangen van augustus tot december 1997. Omdat ze hertrouwd is, vervalt immers het recht op de verhoogde wezenbijslag. Het is die beslissing die door mevrouw H.D. aangevochten wordt.

De eerste rechter stelt mevrouw H.D. in het gelijk. Hij oordeelt dat zij, hoewel getrouwd sinds juli 1997, pas vanaf december 1997 met haar echtgenoot samenwoont en dat dus de vraag om terugbetaling van de RKW onterecht is.

In beroep oordeelt het Arbeidshof van Bergen echter dat de eerste rechter een voorwaarde toegevoegd heeft wanneer hij stelt dat alleen een huwelijk waarbij de echtgenoten in de praktijk samenwonen, kan leiden tot het verlies van de verhoogde schaal.

Het [Arbeidshof](#), dat herinnert aan de uitspraak van het Hof van Cassatie, verklaart dat wanneer aan de voorwaarden van artikel 56 bis, § 2, KBW voldaan is, daarnaast niet nagegaan moet worden of het samenwonen voor de bijslagtrekkende een economisch voordeel oplevert. En verwijzend naar een arrest van het Arbitragehof van 24 maart 2004, stelt het dat het niet onredelijk is de verhoogde kinderbijslag voor wezen niet toe te kennen als de overlevende ouder een nieuw gezin vormt.

De uitspraak in beroep wijzigt dus het uitgesproken vonnis en beslist dat mevrouw H.D. die getrouwd is, geen recht heeft op de verhoogde kinderbijslag voor wezen.

5 Arbeidsrechtbanken

5.1 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel dd. 3 augustus 2007, A.B. vs. RKW, AR 11728/06, Onuitgegeven** (Artikel 1 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – Asielzoeker – Verblijf in een opvangcentrum – Sociale bijstand – Last van het kind)

De heer M.R. betwist de beslissing van de RKW die hem geen gewaarborgde gezinsbijslag toekent voor zijn drie kinderen, voor de periode van 1 april 2005 tot 31 maart 2006. In die periode verblijven hij, zijn echtgenote en hun drie kinderen in het opvangcentrum Klein Kasteeltje als asielzoekers.

De heer A.B. meent dat hij in de genoemde periode waarin hij in het Klein Kasteeltje verbleef, meer dan de helft van de kosten van levensonderhoud voor zijn kinderen droeg. Hij legt attesten voor van werk maar geen loonfiches.

De [Rechtbank](#) oordeelt dat het gezin tijdens het verblijf in het Klein Kasteeltje volledig afhankelijk was van de sociale bijstand, die in hun geval alleen in natura verleend kon worden in het hun aangewezen opvangcentrum. De kosten van levensonderhoud (huisvesting, voeding, gezondheid, school, enz.) van personen die in de opvangcentra voor asielzoekers verblijven, worden namelijk volledig door de Staat ten laste genomen.

Dat het echtpaar A.B. hun inkomsten en hun zakgeld besteedden aan het levensonderhoud van hun kinderen volstaat volgens de Rechtbank niet om te stellen dat zij alleen voor meer dan de helft in die kosten voorzagen.

De rechtbank beslist dus het verzoek af te wijzen.

5.2 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Bergen dd. 5 september 2007, J. A. vs. KBF 2, AR 07/18.201/A** (Artikel 1410, §§ 4 en 5 Gerechtelijk Wetboek – Terugvordering van kinderbijslag – Uitvoerbare titel)

[Onuitgegeven](#)

Mevrouw J.A. betwist de beslissing van het kinderbijslagfonds dat haar mededeelde dat het haar een aanzienlijk bedrag aan kinderbijslag te veel had betaald, als gevolg van het feit dat ze gescheiden leefde van haar tweede echtgenoot, Y. E. Mevrouw verzet zich ook tegen de inhoudingen à 10 % op de kinderbijslag betaald door haar huidig kinderbijslagfonds.

Omdat mevrouw J.A. in hoger beroep gegaan is, heeft het fonds de inhoudingen opgeschort.

De mededeling van de beslissing van een fonds dat het een bedrag ten onrechte betaald heeft, is op zich geen uitvoerbare titel. Bij gebrek aan een minnelijke schikking met de debiteur moet het fonds dus in principe het ten onrechte betaalde bedrag terugvorderen via de arbeidsrechtbank.

Naast de rechtsmiddelen van het gemene recht, voorziet artikel 1410, §§ 5 en 5 Gerechtelijk Wetboek in terugvordering door inhoudingen of beslag op latere uitkeringen van hetzelfde type, eventueel bij een ander kinderbijslagfonds.

De precieze draagwijdte van dat artikel is, dat het het voorrecht van de ambthalfve uitvoering erkent, maar dat het niet betekent dat een uitvoerbare titel overbodig is. Als de onterechte betaling betwist wordt, moet de kinderbijslaginstelling voor de schuldvordering eerst een uitvoerbare titel verkrijgen van de arbeidsrechtbank.

Het verwijt van eiseres dat het fonds inhoudingen heeft gedaan zonder vooraf een uitvoerbare titel te hebben verkregen hoewel de schuldvordering betwist wordt, is dus terecht.

De arbeidsrechtbank beslist dat de inhoudingen stopgezet moeten worden.

5.3 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik dd. 4 december 2007, RKW vs. M.R., AR 366.735, Onuitgegeven (Artikel 2, § 1 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – Geen verblijfsvergunning)

Mevrouw M.R. betwist de beslissing van de RKW die haar geen gewaarborgde gezinsbijslag toekent voor haar broer die bij haar woont, omdat die broer geen verblijfsvergunning heeft.

De [rechtbank](#) oordeelt dat de regularisatieaanvraag ingediend bij de dienst Vreemdelingenzaken waarover nog geen beslissing genomen is, niet beantwoordt aan de voorwaarde bepaald in artikel 2, § 1 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag.

De rechtbank beslist dus het verzoek van eiseres af te wijzen en de beslissing van de RKW te bekrachtigen.

5.4 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 24 juni 2008, K.K. en B.W. vs. K.3, A.R. 373.754 – 373.755 (Artikel 69 KBW – bijslagtrekkende in illegaal verblijf)

[Onuitgegeven](#)

De moeder verblijft illegaal in het land, is zonder papieren en kan geen circulaire cheques innen.

Aangezien de Vrederechter weigerde een uitspraak te doen, gaf het kinderbijslagfonds de betrokkenen de raad zich te richten tot de Arbeidsrechtbank om te weten aan wie de gezinsbijslag moest uitgekeerd worden.

De Rechtbank nam akte van het akkoord van de partijen over de betalingsmodaliteiten van de kinderbijslag.

In dit geval moet het kinderbijslagfonds de kinderbijslag storten op de rekening van de vader, en hem er akte van verlenen dat hij zich ertoe verbindt het bedrag van de kinderbijslag en van het kraamgeld door te storten voor de moeder op de rekening van een VZW, en dwingt hem hier zonedig toe.

De RKW is van mening dat deze beslissing moet uitgevoerd worden zolang de wettelijke bijslagtrekkende geen tegenovergestelde beslissing verkreeg.

5.5 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel dd. 18 juli 2008, N.D. t./K.13, AR nr. 79433/91 (Terugvordering van een onverschuldigde betaling – leer van de ‘eerbiediging van de gewettigde verwachting’)

Onuitgegeven

De feiten zijn als volgt. Het kinderbijslagfonds vordert de kinderbijslag terug die zij onverschuldigd betaalde aan de eiseres ten behoeve van haar twee kinderen. Voor het oudste kind – dat ingeschreven was als werkzoekende schoolverlater – was niet langer kinderbijslag verschuldigd omdat haar inkomsten uit een loontrekkende activiteit het grensbedrag overschreden. Voor het jongste kind kon de verhoogde kinderbijslag voor kinderen met een aandoening niet langer betaald worden omdat het kind 21 jaar geworden was, hetgeen de leeftijdslimiet is voor de betaling van de verhoogde bijslag. Ook de gewone basisbijslag waarop het kind recht gaf in de hoedanigheid van werkzoekende schoolverlater kon niet langer betaald worden op het moment dat de inkomsten uit een loontrekkende activiteit het maximum toegelaten bedrag overschreden.

De Rechtbank stelt dat de terugvordering van een ten onrechte uitgevoerde betaling aan twee voorwaarden onderworpen is, enerzijds een betaling en anderzijds het onverschuldigd karakter ervan (Cass. 12 december 1985, *RW* 1986-87, 276 en Cass. 8 januari 1990, *RW* 1989-90, 1360). Wat onverschuldigd betaald is, kan teruggevorderd worden (artikelen 1235 en 1376 BW).

De eiseres betwist niet dat de betwiste kinderbijslagen haar effectief zijn betaald en betwist evenmin het kennelijk onverschuldigd karakter ervan. Zij stelt enkel dat het kinderbijslagfonds deze bedragen niet meer kan terugvorderen daar zij deze reeds te goeder trouw heeft geconsumeerd.

Nochtans besliste het Hof van Cassatie dienaangaande bij [arrest van 26 mei 2003](#) dat het arrest dat beslist dat een persoon afstand moet doen van zijn eis tot terugbetaling van het onverschuldigd betaalde, en dat zich hiervoor baseert op de leer van de ‘eerbiediging van de gewettigde verwachting’ van de accipiëns, de rechtsregelen schendt betreffende de onverschuldigde betaling.

Bij toepassing van dit cassatiearrest is de Rechtbank van oordeel dat eiseres de haar onverschuldigd betaalde bedragen dient terug te betalen.

5.6 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brugge dd. 10 september 2008, S. en V. vs. RKW, AR 07/131.904/A, Onuitgegeven (Rechtsplegingsvergoeding)

Aan de basis van het geschil ligt een betwisting omtrent het recht op de verhoogde kinderbijslag voor kinderen met een handicap. De [Rechtbank](#) volgt de aangestelde deskundige en veroordeelt de Rijksdienst tot het betalen van de verhoogde bijslag vanaf de door ouders gevraagde datum, die vroeger valt dan de door de geneesheer van de FOD Sociale Zekerheid vooropgestelde aanvangsdatum.

De Rechtbank kent inzake de rechtsplegingsvergoeding het maximumbedrag toe dat wettelijk voorzien is voor vorderingen die betrekking hebben op niet in geld waardeerbare eisen.

De Rechtbank rechtvaardigt deze beslissing ondermeer door te stellen dat het discriminatoir en onrechtvaardig is dat in de huidige wettelijke regeling inzake de rechtsplegingsvergoeding, enerzijds het basisbedrag is verminderd, terwijl anderzijds het verschil in moduleerbaarheid met geschillen die betrekking hebben op in geld waardeerbare vorderingen enorm is. Bovendien is de aanvullende rechtsplegingsvergoeding in procedures, waarin een expertise wordt bevolen, weggevalen.

De Rechtbank argumenteert verder dat de sociaal gerechtigde, in de procedures als deze die voorligt, bijkomende kosten heeft voor consultaties van medici terwijl een rechtsprocedure waarbij een tussenvonnissen met herhaalde tussenkomsten van raadsman en rechtbank niet als een eenvoudig dossier (met korte debatten) kan beschouwd worden.

De Rechtbank oordeelt overigens dat het niet de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest om vanaf 1 januari 2008 het voorrecht van een nagenoeg kosteloze rechtspleging voor de arbeidsrechtbank aan de sociaal verzekerde te ontnemen.

De Rijksdienst berust in het vonnis.

6 Andere

/